Netřeba se tedy zabývati otázkou, zda a za jakých podmínek mohl se obžalovaný ve smyslu zmíněných již všeobecných vývodů dopustiti zpronevěry co do výtěžku, o němž byla řeč; jdeť podle toho, co předesláno, podle obžaloby prozatím jen o zpronevěru uvedeného již zboží. Jak dovoděno, záleží však řešení této otázky po objektivní stránce na tom, zda obžalovaný byl či nebyl podle vůle soukromého účastníka oprávněn, aby již před zaplacením kupní ceny rohovinu zpracoval a vyrobené z ní knoflíky prodal, a po subjektivní stránce, zda obžalovaný, nebyl-li k tomu oprávněn, byl si toho též vědom. Pro řešení těchto otázek bylo však nezbytně zapotřebí, aby nalézací soud neopomenul, nýbrž výslovně zhodnotil okolnost soukromým účastníkem potvrzenou, že rohovina obžalovanému jakožto výrobci knoflíků s výhradou vlastnictví dodaná byla určena k výrobě knoflíků. Opomenutí uvedené okolnosti činí tedy rozsudek neúplným podle § 281, čís. 5 tr. ř. a takto zmatečným. Bylo proto důvodné zmateční stížnosti, jejímiž ostatními vývody netřeba se zabývati, za předpokladů § 5 zák. čís. 3/78 ř. z. vyhověti hned při poradě neveřejné a uznati, jak se stalo.

Čís. 5275.

Lesnému hájnikovi neprislúcha ochrana podľa zák. čl. XL:1914, jestliže chcel odobrať odcudzené drevo, hoci nebolo k tomu podmienok podľa § 150 zák. čl. XXXI:1879.

(Rozh. zo dňa 13. apríla 1935, Zm III 551/34.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti J. G., obžalovanému zo zločinu násilia proti orgánu vrchnosti atď., následkom zmätočnej sťažnosti obžalovaného, uplatňovanej dotyčne zločinu násilia proti orgánu vrchnosti, z dôvodu zmätočnosti podľa § 385, čís. 1 b) tr. p. zrušil rozsudky oboch súdov nižších stolíc vo výroku, ktorým bol obžalovaný uznaný vinným zločinom násilia proti orgánu vrchnosti podľa § 4 II a § 6 II zák. čl. XL:1914, a kvalifikoval tento čin ako prestupok proti obecnému kľudu podľa § 41 I. tr. z. o prest.

Z dôvodov:

Dôvod zmätočnosti podľa § 385, čís. 1 a) tr. p. uplatňuje obžalovaný s odôvodnením, že lesní hájnici, keď bez policajnej alebo četníckej asistencie vnikli do jeho dvora a odtiaľ násilím brali drevo, prekročili medze svojho povolania, nejednali po práve a preto súdy nižších stolíc sa mýlily, keď ho uznaly vinným zločinom násilia proti orgánom vrchnosti podľa § 4 II. a § 6 II. zák. čl. XL:1914. Zmätočná sťažnosť je v tomto bode čiastočne základná.

Podľa ustanovení § 150 zák. čl. XXXI:1879 (lesný zákon) sú totiž lesní orgánovia oprávnení odoberať odcudzené lesné výrobky odtiaľ, kde boly uložené, len v tom prípade, keď pachateľ bol pri krádeži pri-

stihnutý, alebo stále prenasledovaný. V každom inom prípade dotyčne nariadenia a prevedenia domovej prehliadky za účelom pátrania po ukradnutých lesných výrobkoch ponecháva zákon v platnosti všeobecné predpisy.

Poneváč v súdenom prípade neišlo o dopadenie obžalovaného pri čine samotnom, ani o prípad, že by obžalovaný bol po spáchaní krádeže stále prenasledovaný, lesní hájnici, keď vnikli do dvora obžalovaného a chceli drevo odniesť, nejednali v takom výkone svojho povolania, ktorý bol po práve. Lesným hájnikom tedy v tomto prípade ani neprislúchala zvýšená ochrana podľa zák. čl. XL:1914 orgánom vrchnosti zaistená a preto nie sú tu dané náležitosti zločinu násilia proti orgánu vrchnosti podľa § 4 II. a § 6 II. citovaného zákona.

Avšak čin obžalovaného nie je beztrestný. Podľa zisteného skutkového stavu totiž obžalovaný pri uvedenej príležitosti vybehol na dvor so sekerou v ruke, vykrikoval na hájnikov, že ich pobije, čím vyhrážal hájnikom ťažkým poškodením na tele. Tento čin obžalovaného vyčerpáva však skutkovú podstatu prestupku proti obecnému kľudu podľa § 41 I. tr. z. o prest., poneváč inak nie sú tu dané náležitosti vydieračstva (§ 350, 353 tr. z.) prípadne útisku §§ 1 a 2 zák. čís. 309/21, lebo obžalovaný nejednal, aby si opatril majetkový prospech a mohol byť v domnení, že je oprávnený nenechať si odniesť drevo osobami k tomu neoprávnenými. Najvyšší súd preto čiastočne vyhovel zmätočnej sťažnosti obžalovaného, pokračoval podľa 1. odst. § 33 por. nov., z dôvodu zmätočnosti podľa § 385, čís. 1 b) tr. p. zrušil rozsudky súdov nižších stolíc vo výroku, ktorým bol obžalovaný uznaný vinným zločinom násilia proti orgánu vrchnosti, a tento čin kvalifikoval ako prestupok proti obecnému kľudu podľa § 41 I. tr. z. o prest.

Čís. 5276.

Kdo je pachatelem trestného činu ve smyslu § 70 tr. zák., nemůže se proviniti zároveň jako účastník t é h o ž trestného činu podle § 69 tr. zák.

(Rozh. ze dne 23. dubna 1935, Zm IV 1/35.)

Obžalovaná J. A., chtějíc se provdati a nastěhovati do příbytku své tety O. M., usilovala o její odstranění. Přemluvila spoluobžalované G. K. a J. Š., aby O. M-ovou zardousili a oloupili; tito spoluobžalovaní čin podle návodu J. A-ové skutečně provedli (1. skutková otázka skupiny 3.). Obžalovaná J. A. dostavila se na místo činu po zavraždění O. M-ové a zúčastnila se činně loupeže (3. skutková otázka skupiny 3.). P o r o t n í s o u d uznal za to obžalovanou J. A. vinnou jednak návodem ke zločinu vraždy a loupeže podle §§ 69, čís. 1, 278, 344 tr. zák., jednak pachatelstvím zločinu loupeže podle §§ 70, 344 tr. zák.

N e j v y š š í s o u d z úřední moci na základě důvodu zmatečnosti podle § 385, čís. 1 b) tr. ř. zrušil rozsudek porotního soudu ve výroku o kvalifikaci činu obžalované J. A., zjištěného v 1. skutkové otázce skupiny 3., jako návodu ke zločinu loupeže a kvalifikoval tento její zjištěný čin spolu s činem zjištěným ve 3. skutkové otázce skupiny 3. jako pachatelství zločinu loupeže podle §§ 70, 344 tr. zák.